

ระเบียบวิธีวิจัย

3.1 ประชากรและการสุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กและเยาวชนชายที่กระทำ ความผิดในคดีข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดส่งตัวฝึกอบรมจากศาลเยาวชนและ ครอบครัวจำนวน 5 แห่ง คือ ศาลจังหวัดนนทบุรี ศาลจังหวัดปทุมธานี แผนกคดีเยาวชนและ ครอบครัว ศาลจังหวัดสมุทรปราการ ศาลจังหวัดฉะเชิงเทรา แผนกคดีเยาวชนและครอบครัว และ ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง และฝึกอบรมอยู่ ณ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้าน กรุงน้า จำนวน 10 ราย ในการเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) เพื่อให้มีความเหมาะสมกับการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ โดยพิจารณาจากประเภทคดี ระยะเวลาฝึกอบรมที่เหลืออยู่ก่อนครบกำหนดปล่อย ประวัติการกระทำ ความผิด พฤตินิสัย ความ พร้อมทางร่างกายและอารมณ์ และความสมัครใจในการเข้าร่วมวิจัย

โดยมีขั้นตอนในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. รวบรวมจำนวน และรายชื่อของเด็กและเยาวชนทั้งหมด ที่กระทำ ความผิดใน คดีข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งรวบรวมได้จำนวนทั้งสิ้น 30 ราย
2. ตรวจสอบคุณสมบัติเบื้องต้น คัดเลือกรายชื่อเฉพาะเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำ พิพากษาเสร็จเด็ดขาด (คดีถึงที่สุดแล้ว) และยังคงอยู่ระหว่างการอบรมอยู่ที่ศูนย์ฝึกฯ เท่านั้น เหตุผลที่ต้องคัดเลือกเฉพาะที่ศาลมีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดแล้ว เพราะว่าถ้าคดียังอยู่ใน ระหว่างการพิจารณาของศาลชั้นต้น จะไม่มีความเหมาะสมในการสัมภาษณ์ เพราะโดยหลัก กฎหมายอาญา กำหนดว่าเมื่อใดที่ศาลยังไม่มีคำพิพากษา จำเลยในคดีอาญายังถือเป็นผู้บริสุทธิ์ ดังนั้นผู้วิจัยจึงไม่ควรไปพิพากษาเยาวชนก่อนที่ศาลจะมีคำพิพากษา นอกจากนั้น การสัมภาษณ์ ในระหว่างพิจารณาคดี อาจส่งผลกระทบต่อคดีได้ด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความจำเป็นต้องหลีกเลี่ยงคดีที่ ศาลยังไม่มีคำพิพากษา

ในการคัดเลือกรอบนี้ ได้จำนวนเด็กและเยาวชนที่ตรงกับหลักเกณฑ์ของผู้วิจัย จำนวน 28 ราย โดยอีก 2 รายครบกำหนดปล่อยตัวไปแล้ว

3. นำเด็กและเยาวชนทั้ง 28 ราย มาแบ่งเป็นกลุ่ม จำนวน 3 กลุ่ม

กลุ่มที่ 1	จำนวน	10	ราย
กลุ่มที่ 2	จำนวน	9	ราย
กลุ่มที่ 3	จำนวน	9	ราย

จัดกิจกรรมกลุ่ม ๆ ละ 1 ครั้ง โดยใช้กิจกรรมสันตนาการทั่วไป เช่น การเล่นเกมส์ การร้องเพลง การแข่งขันการละเล่นพื้นบ้าน เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อผู้วิจัยจะได้มีโอกาสในการทำความรู้จักกับเด็กและเยาวชนทุกคน อันจะเป็นประโยชน์ในการพิจารณาคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างนั่นเอง อีกทั้งยังเป็นการทำทำความรู้จักและสร้างความคุ้นเคยต่อตัวผู้วิจัยให้กับเด็กและเยาวชนอีกด้วย

ผลจากการทำกิจกรรมกลุ่มดังกล่าว ผู้วิจัยได้ใช้ดุลพินิจในการพิจารณาตัดเด็กและเยาวชนบางรายออกไป เช่น เด็กที่ไม่ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมกลุ่ม เด็กที่มีบุคลิกภาพก้าวร้าว เกเร เป็นอุปสรรคต่องานวิจัย เป็นต้น คงเหลือไว้เฉพาะเด็กและเยาวชนที่มีความพร้อมในการร่วมกิจกรรมและให้สัมภาษณ์ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้สอบถามจากความสมัครใจของเด็กและเยาวชนที่ร่วมกิจกรรมด้วย

ในการคัดเลือกรอบนี้ ได้จำนวนเด็กและเยาวชนที่ตรงกับหลักเกณฑ์ของผู้วิจัย จำนวน 25 ราย

4. ศึกษาข้อมูลจากสมุดประจำตัวของเด็กและเยาวชน จำนวนที่เหลือ 25 ราย เพื่อตรวจสอบประเภทคดี และวันครบกำหนดปล่อย ซึ่งในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยจะเลือกตัดเด็กและเยาวชนที่เหลือกำหนดฝึกอบรมน้อยกว่า 30 วัน ออกไป ทั้งนี้เพราะช่วงเวลาดังกล่าวเป็นช่วงเวลาที่สั้นเกินกว่าที่ผู้วิจัยจะสามารถเก็บข้อมูลได้เสร็จสิ้น อาจทำให้เด็กและเยาวชนคนนั้น ได้รับการปล่อยตัวไประหว่างขั้นตอนของการสัมภาษณ์ ทำให้ได้ข้อมูลที่ไม่สมบูรณ์

ในการคัดเลือกรอบนี้ ได้จำนวนเด็กและเยาวชนที่ตรงกับหลักเกณฑ์ของผู้วิจัย จำนวน 20 ราย

5. นำรายชื่อเด็กและเยาวชนทั้ง 20 ราย ไปหารือกับนักจิตวิทยา พร้อมขอคำแนะนำในรายละเอียดของเด็กและเยาวชนแต่ละคน ซึ่งนักจิตวิทยาได้แนะนำให้ตัดเด็กและเยาวชนออกจำนวน 3 คน ด้วยเหตุผลว่าเด็กและเยาวชนคนนั้นไม่น่าจะมีความพร้อมในการให้ข้อมูล เช่น เป็นกรณีที่มีปัญหาทางจิตใจ ซึมเศร้า หรือมีลักษณะก้าวร้าว ซึ่งอาจเป็นอุปสรรคในการสัมภาษณ์

ในการคัดเลือกรอบนี้ จึงเหลือจำนวนเด็กและเยาวชนที่ตรงกับหลักเกณฑ์ของการศึกษาวิจัยจำนวน 17 ราย ซึ่งผู้วิจัยตัดสินใจที่จะเลือกเยาวชนทั้งหมดไว้เป็นประชากรในการศึกษา

แต่อย่างไรก็ตามในระหว่างขั้นตอนของการสัมภาษณ์ มีประชากรบางส่วนถูกส่งตัวไปยังที่อื่น ๆ ด้วยเหตุผลหลายประการ เช่น เหตุผลทางด้านอาการอ่อนผ่อนโทษ เหตุผลทางด้านการร้องขอของเด็ก หรือเหตุผลทางด้านความประพฤติของเด็ก เป็นต้น ทำให้ท้ายที่สุดเหลือประชากรที่เป็นกลุ่มเป้าหมายที่แท้จริง จำนวน 10 ราย เท่านั้น

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เนื่องจากผู้วิจัยได้เลือกใช้วิธีการทางมานุษยวิทยาโดยใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-Depth Interview) เด็กและเยาวชนผู้กระทำความผิด ดังนั้นจึงใช้แบบสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้าง (Structured Interview Guide) เป็นเครื่องมือในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ซึ่งแบบสัมภาษณ์ดังกล่าวมีส่วนประกอบสำคัญ 6 ส่วน ได้แก่

- (1) ข้อมูลทั่วไป
- (2) ข้อมูลเรื่องพื้นฐานการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว
- (3) ข้อมูลเรื่องกลุ่มเพื่อน
- (4) ข้อมูลเรื่องการศึกษาในโรงเรียน
- (5) ข้อมูลเรื่องอิทธิพลของสื่อ
- (6) ข้อมูลเรื่องพฤติกรรมแห่งคดี

ในการออกแบบแบบสัมภาษณ์นั้น ผู้วิจัยได้พิจารณาจากกรอบแนวคิด และสมมติฐานเป็นหลัก โดยมีขั้นตอนในการจัดทำแบบสัมภาษณ์ ดังนี้

1. ออกแบบแบบสัมภาษณ์ โดยอิงหลักเกณฑ์ตามกรอบแนวคิด และสมมติฐานในการวิจัย
2. ปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อปรับแก้ให้มีความเหมาะสม
3. ปรับแก้แบบสัมภาษณ์ให้มีความเหมาะสมตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา
4. นำแบบสัมภาษณ์ที่ได้ไปนำเสนอกรมพินิจและคุ้มครองเด็ก และปรึกษาถึงรายละเอียดและความเหมาะสมกับเจ้าหน้าที่ของกรมพินิจและคุ้มครองเด็ก
5. ปรับแก้แบบสัมภาษณ์ตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่ของกรมพินิจและคุ้มครองเด็ก

6. ทดลองนำแบบสัมภาษณ์ไปใช้สัมภาษณ์เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในคดีข่มขืนกระทำชำเรา ที่ใกล้ครบกำหนดปล่อยภายใน 30 วัน จำนวน 5 ราย

7. ปรับปรุงรูปแบบ และรายละเอียดของแบบสัมภาษณ์ เพื่อเตรียมใช้ในการสัมภาษณ์ประชากรที่แท้จริง

รายละเอียดของแบบสัมภาษณ์ ปรากฏในภาคผนวก ข

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

เนื่องจากการศึกษาวิจัยนี้ต้องการเจาะลึกไปถึงรายละเอียดของปัจจัยทางสังคมด้านต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ตลอดจนอิทธิพลของปัจจัยดังกล่าวที่ส่งผลต่อความคิด ทักษะคิด ในการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ดังนั้น เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงได้กำหนดวิธีการในการศึกษาค้นคว้าและเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ค้นคว้าวิจัยจากเอกสารและงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะการศึกษาค้นคว้าจากเอกสารสำนวนคดี จากศาลยุติธรรมชั้นต้น เพื่อศึกษาข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับประวัติ พื้นฐานด้านต่างๆ ตลอดจนรายละเอียดด้านการสืบเสาะและพินิจ โดยมุ่งประสงค์เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการออกแบบแบบสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้าง และเป็นแนวทางในการสัมภาษณ์เด็กและเยาวชน

ในการศึกษาเอกสารสำนวนคดีแดงนั้น ผู้วิจัยได้ทำหนังสือขออนุญาตศึกษาสำนวนไปยังอธิบดีศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง และได้รับอนุญาตให้ศึกษาสำนวนได้ ทั้งนี้รายละเอียดในการศึกษาสำนวน อยู่ในความดูแลของผู้อำนวยการสำนักอำนวยการประจำศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง

ผู้วิจัยได้ใช้เวลาศึกษาสำนวนคดีแดง ในวันและเวลาราชการ ระหว่างวันที่ 12 พฤษภาคม 2547 – วันที่ 30 มิถุนายน 2547 โดยการเดินทางไปศึกษาสำนวนด้วยตนเอง ณ ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง ถนนราชินี เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

ผู้วิจัยได้เริ่มต้นจากการตรวจสอบสำนวนในคดีข่มขืนกระทำชำเรา ที่ศาลมีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดแล้ว โดยค้นหาเลขคดีแดงจากฐานข้อมูลของหน่วยงานและคัดเฉพาะสำนวนที่ศาลมี

คำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2540 – ขณะที่ศึกษาสำนวน (มิถุนายน 2547) เพราะคดีที่ศาลมีคำพิพากษาก่อนปี พ.ศ.2540 นั้น เด็กและเยาวชนจะครบกำหนดปล่อยตัวไปแล้ว

การเบิกสำนวนคดีแดง จะเบิกได้ครั้งละ 1 สำนวนเท่านั้น เพื่อป้องกันการชำรุด สูญหาย เพราะเป็นเอกสารสำคัญทางราชการ โดยมีเจ้าหน้าที่ที่ดูแลห้องเก็บสำนวนเป็นผู้ค้นหาสำนวนที่ผู้วิจัยต้องการให้ สถานที่ที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษาสำนวน คือ บริเวณโต๊ะทำงานของเจ้าหน้าที่ศาลภายในสำนักอำนวยการประจำศาล โดยไม่ได้รับอนุญาตให้เคลื่อนย้ายสำนวนไปยังบริเวณอื่นโดยเด็ดขาด

ในการศึกษาสำนวน ผู้วิจัยได้รับความกรุณาจากอธิบดีศาลฯ เลขานุการศาลฯ ตุลาการศาลฯ ผู้อำนวยการสำนักอำนวยการประจำศาลฯ และข้าราชการ เจ้าหน้าที่ ทุกระดับในศาลฯ เป็นอย่างดี ทำให้ผู้วิจัยได้รับความสะดวกเป็นอย่างดีในการศึกษาสำนวน จนสามารถรวบรวมข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการทำแบบสัมภาษณ์ และเป็นแนวทางในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างต่อไป

2. การสัมภาษณ์แบบเจาะลึกโดยผู้วิจัยเป็นผู้สัมภาษณ์กลุ่มประชากรด้วยตนเอง โดยใช้แบบสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้าง ซึ่งได้รับการออกแบบให้มีเนื้อหาครอบคลุมแนวคิดและสมมติฐานในการวิจัย ประกอบไปด้วยคำถามทั้งปลายเปิดและปิด โดยอาศัยแนวคิด ทฤษฎีต่างๆ เป็นแนวทางในการสัมภาษณ์ โดยแบ่งขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

2.1 ผู้วิจัยเริ่มเข้าไปทำความรู้จักกับเจ้าหน้าที่ของสถานพินิจ เพื่อแจ้งความประสงค์ ขอดูคุุ่ยปรึกษาในรายละเอียดของการดำเนินงาน ตั้งแต่วันที่ 31 กรกฎาคม 2547 และได้รับการต้อนรับจากเจ้าหน้าที่เป็นอย่างดี โดยเฉพาะนักจิตวิทยา ที่ดูแลผู้วิจัยเป็นอย่างดีตลอดระยะเวลาการเก็บข้อมูล ซึ่งนักจิตวิทยาได้ให้คำแนะนำแก่ผู้วิจัยถึงกำหนดเวลา รายละเอียดวิธีการ และคำแนะนำอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเก็บข้อมูล ซึ่งล้วนแต่เป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัยในการเตรียมความพร้อมก่อนการเก็บข้อมูล

2.2 เข้าสถานพินิจอย่างเป็นทางการ เพื่อแนะนำตัวกับเจ้าหน้าที่ทุกระดับ รวมถึงเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกฯ ซึ่งในช่วงนี้เป็นช่วงการเตรียมความพร้อมในการสัมภาษณ์จริง โดยผู้วิจัยได้เตรียมการในด้านต่างๆ ดังนี้

(1) ร่วมกิจกรรมต่างๆ ของศูนย์ฝึกฯ เพื่อสร้างความคุ้นเคยกับเจ้าหน้าที่ของศูนย์ฝึกฯ และแสดงตัวให้เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกฯ ได้มีโอกาสทำความรู้จักผู้วิจัย

(2) คัดเลือกเด็กและเยาวชนที่ต้องการเป็นกลุ่มเป้าหมาย ด้วยวิธีการในข้อ 3.1 เรื่อง ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย

(3) สังเกตการณ์การพูดคุยระหว่างนักจิตวิทยาและเด็กและเยาวชน เพื่อศึกษาวิธีการ/แนวทางในการพูดคุยกับเด็กและเยาวชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ซึ่งในขั้นตอนที่ 2.2 นี้ ผู้วิจัยใช้เวลาประมาณ 1 เดือน คือเดือนสิงหาคม 2547

2.3 เมื่อผู้วิจัยเริ่มรู้จักคุ้นเคยกับเจ้าหน้าที่และสถานที่ต่างๆ ของศูนย์ฝึกฯ รวมถึงสามารถรวบรวมรายชื่อเด็กและเยาวชนที่ต้องการศึกษาได้ทั้งหมดแล้ว ผู้วิจัยได้เริ่มลงมือเก็บข้อมูลจริง ด้วยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกเด็กและเยาวชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ทั้งนี้ในการสัมภาษณ์ผู้วิจัยจะใช้เวลาในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง 1 คน อย่างน้อย 5 ครั้งๆ ละ 2-3 ชั่วโมง ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ เช่น ความร่วมมือในการให้ข้อมูลของเด็ก ความตึงเครียดจากการสัมภาษณ์ สภาพแวดล้อมในการสัมภาษณ์ เป็นต้น

ในขณะสัมภาษณ์ ผู้วิจัยจะเริ่มต้นจากการแนะนำตัวผู้วิจัย ให้เด็กรู้จัก บอกกล่าววัตถุประสงค์ของการพูดคุย ระยะเวลาที่จะใช้ ผลของการพูดคุย การนำข้อมูลไปเผยแพร่ พร้อมทั้งสอบถามความสนใจของเด็กว่ายินดีจะให้ข้อมูลหรือไม่ และเมื่อถึงขั้นตอนในการสัมภาษณ์จริงๆ ผู้วิจัยจะพูดคุยในเรื่องต่างๆ ไป ก่อน เช่น ให้เด็กแนะนำตัว ถามถึงสภาพความเป็นอยู่ปัจจุบันของเขา ประวัติส่วนตัวในเบื้องต้น และเริ่มนำสู่ข้อมูลที่ต้องการ ในการสัมภาษณ์ผู้วิจัยจำเป็นต้องใช้คำถามอย่างระมัดระวัง โดยไม่มุ่งประสงค์ในคำตอบมากนัก แต่เปิดโอกาสให้เด็กได้พูดระบายความคิดความรู้สึกให้มากที่สุด โดยไม่แทรกแซงการตอบ รวมทั้งพยายามสังเกตพฤติกรรมต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นสีหน้า ท่าทาง น้ำเสียง เพื่อประเมินความพร้อมในการให้ข้อมูล และน้ำหนักความน่าเชื่อถือของข้อมูลไปพร้อมๆ กัน

ผู้วิจัยใช้เวลาในการสัมภาษณ์ ประมาณ 5 เดือน (ระหว่างเดือนกันยายน 2547 – มกราคม 2548) และตลอดระยะเวลาการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้เดินทางไปอย่างสม่ำเสมอ ในวันและเวลาราชการ ทำให้สามารถรวบรวมข้อมูลได้อย่างครบถ้วน

ทุกครั้งที่ได้ข้อมูลมา ผู้วิจัยจะนำมาเรียบเรียงจัดบันทึกไว้ เพื่อประกอบการทำรายงานสรุปผลการวิจัย และตรวจสอบข้อมูลอย่างสม่ำเสมอ เมื่อพบว่าข้อมูลในส่วนใดยังไม่เรียบร้อยดี ผู้วิจัยจะเก็บรายละเอียดในเรื่องนั้นๆ เพิ่มเติมอีกครั้งด้วย

ซึ่งการศึกษาด้วยวิธีการดังกล่าวเป็นการศึกษาโดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยทางมานุษยวิทยา (Anthropological Research Method)

งามพิศ สัตย์สงวน (2542) ได้กล่าวถึงระเบียบวิธีวิจัยทางมานุษยวิทยาไว้ว่า เป็นการวิจัยในชุมชนที่เลือกศึกษาภายในบริบทของสิ่งแวดล้อมของชุมชนนั้น ๆ เป็นการวิจัยที่มีลักษณะเฉพาะของตนเองที่สำคัญ ๆ ดังนี้

1. อยู่อาศัยในชุมชนที่เลือกศึกษา
2. มีการสังเกตพฤติกรรมและการสังเกตอย่างมีส่วนร่วม
3. ใช้เวลานานมากในสนาม
4. ใช้เทคนิคการวิจัยหลายรูปแบบต่าง ๆ กันให้มากที่สุด
5. ใช้ตัวแปรหลายตัว
6. ใช้ทั้งระดับปัจเจกบุคคลและครัวเรือน
7. แสดงบท "คนรอบนอก"
8. องค์ภาพรวม
9. การจดบันทึกภาคสนาม
10. เตรียมตัวมานานก่อนเข้าสนามวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูลจึงต้องเก็บให้ได้มากที่สุด โดยการรวบรวมข้อมูลทุกประเภทดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะทางกายภาพของสิ่งแวดล้อม (Ecological Mapping) ได้แก่ที่ตั้งขนาดชุมชน ภูมิประเทศ ภูมิอากาศ ทรัพยากร การคมนาคม การสื่อสาร โครงสร้าง สถานที่ตั้งของชุมชน
2. ข้อมูลเกี่ยวกับประชากรที่บอกถึงจำนวน เพศ โครงสร้าง อายุ อาชีพ โครงสร้างประชากร และพยายามใช้สถิติเกี่ยวกับการศึกษา สาธารณสุข ศาสนา ชนชั้น รายได้ กลุ่มชาติพันธุ์ ข้อมูลเหล่านี้อาจเก็บเอง หรือขอจากหน่วยงานภาครัฐ หรือเอกชนก็ได้
3. ข้อมูลเกี่ยวกับเครือญาติ (Genealogy)
4. ประวัติความเป็นมา
5. ข้อมูลเกี่ยวกับวงจรชีวิต 1 ปีของชุมชน (Cultural Calendar)
6. ข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มทางสังคม (Social Club)
7. ข้อมูลเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางวัตถุและเทคโนโลยี

8. ประวัติชีวิต
9. ภาษาท้องถิ่นและศิลปะ
10. วัฒนธรรมต่าง ๆ

อนึ่ง การเก็บข้อมูลในงานวิจัยนี้ เป็นการเก็บข้อมูลจากเด็กและเยาวชนที่อยู่ในความดูแลของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา ซึ่งเป็นสถานที่ที่มีระเบียบและแนวปฏิบัติในด้านการรักษาความปลอดภัย และความเรียบร้อยโดยทั่วไป ที่ค่อนข้างเคร่งครัด ส่งผลต่อข้อจำกัดในเรื่องการใช้คำถาม วิธีการสัมภาษณ์ สถานที่สัมภาษณ์ และระยะเวลาในการสัมภาษณ์ด้วย กล่าวคือ การใช้คำถามมีขอบเขตอยู่ที่ไม่ทำให้เกิดผลเสียหายและกระทบกระเทือนกับตัวเด็กมากเกินไป จึงไม่สามารถถามได้ทุกเรื่อง อีกทั้งต้องเข้าไปสัมภาษณ์ในสถานที่ที่หน่วยงานจัดไว้ให้ มีเจ้าหน้าที่คอยดูแล ซึ่งบางครั้งอาจทำให้การสัมภาษณ์ไม่เต็มที่ ประชากรอาจเกิดความกดดัน หรือความขัดข้องอื่น ๆ รวมถึงเวลาที่ใช้ในการสัมภาษณ์มีจำกัด ประชากรต้องปฏิบัติตามตารางเวลาที่สถานฝึกอบรมกำหนด เป็นต้น ดังนั้นในการวิจัยในครั้งนี้ จึงไม่สามารถใช้ระเบียบวิธีวิจัยทางมานุษยวิทยาได้ทั้งหมด แต่อย่างไรก็ตามผู้วิจัยได้พยายามนำเทคนิคต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น มาใช้อย่างเต็มที่

ซึ่งในการสัมภาษณ์เจาะลึกกลุ่มประชากรนั้น ผู้วิจัยได้พยายามใช้เทคนิควิจัยในด้านต่าง ๆ เข้ามาช่วย เช่น การสัมภาษณ์แบบตัวต่อตัว การสัมภาษณ์แบบกลุ่ม การใช้เทคนิคการถ่ายทอดด้วยภาพวาดแทนคำพูด การให้ประชากรเขียนบรรยายความคิด ความรู้สึก การสอบถามข้อมูลของประชากรจากเพื่อนสนิทในศูนย์ฝึกฯ ของประชากร เป็นต้น นอกจากนี้ในช่วงที่ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลสัมภาษณ์นั้น ผู้วิจัยได้ร่วมกิจกรรมของศูนย์ฝึกฯ ตลอดการเก็บข้อมูล ทั้งนี้เพื่อเพิ่มความคุ้นเคยให้กับกลุ่มประชากร อันจะส่งผลดีต่อการสัมภาษณ์ด้วย

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์นั้น ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มานำเสนอในรูปแบบเชิงพรรณนา โดยเรียงลำดับกลุ่มตัวอย่างแต่ละราย และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ลงในรายละเอียดแห่งเหตุการณ์และปัจจัยในการกระทำผิด โดยเป็นการวิเคราะห์ในรูปของตารางแจกแจงค่าร้อยละ เพื่ออธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น โดยการหาสัดส่วนหรือทิศทางของคำตอบเป็นร้อยละ ของแต่ละหัวข้อการวิจัย และจะนำมาสรุปผลและวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Analysis)